

Harag

PRÓZA - LXI. évfolyam, 51-52. szám, 2017. december 20.

Tárcatár 2017 - a búcsú. TEMATIKUS PRÓZAÖSSZEÁLLÍTÁS

1992-ben, 25 éve indult az *Élet és Irodalom* tárcatára, Széky János vezette akkor a prózarovatot, utána tizenöt évig Dérczy Péter. A hagyomány szerint minden évben három új szerzőt kérünk fel, hogy - Szív Ernő mellett - egy éven át, havi rendszerességgel írjon a „vonal alá”. 2017-ben Kácsor Zsolt „csendéleteit”, Szabó T. Anna költői tárcáit és Radnóti Sándor esszéprózáit, portréit olvashatták. Szívből köszönjük, hogy velünk voltak! 2018-ban Szív Ernő és Radnóti Sándor mellé (aki még egy évig folytatja sorozatát) két új szerzőt kértünk fel.

Álmomban agresszíven rám ordított és leszorított az útról egy kopaszra borotvált motoros. Kiszálltam, próbáltam beszélni vele, de ordított, erre én is ordítani kezdtem. Végül már a földre löktük egymást, feküdtünk a sárban, és csak úgy tudtunk kommunikálni, hogy amíg egyikünk leordította a másik fejét, addig befogta a másik száját. Így ment ez, mint egy beckett-i játék, egyre vadabban, egyre reménytelenebbül, folyt az arcunkon a zuhogó eső, a könny, és nem értettük egymást, mert mindenki a maga ordítására és a maga haragjára figyelt.

Felriadtam. A tenyeremben érzem most is a fröcsögő száját a vicsorgó fogakkal, a mellkasomat meg szorítja az álombeli vad fájdalom, ahogy a démoni maszkká torzult szép fiatal arcot nézem a saját ördögi ordításom mögül, és kétségbeesett biztonsággal érzem, hogy így nem fogjuk megérteni egymást. Hogy nem lesz ennek az üvöltésnek vége soha.